

T. Pesti Központi Kerületi Bíróság.

Dr. Ádám György (1118 Budapest, Alsóhegy u. 28. fsz. 2. szám alatti lakos, ügyvéd)
felperes

k e r e s e t e t

terjesztek elő ifj. Hegedüs Lóránt (1054 Budapest, Szabadság tér 2. szám alatti lakos) alperes ellen.

Kérem a Ptk. 84. § (1) bekezdés a.) pontja alapján annak bírósági megállapítását, hogy az alperes a Ptk. 76. § első fordulata szerint megfogalmazott: magánszemély hátrányos megkülönböztetése faj, nemzetiség, illetve felekezet, illetve az utolsó fordulat szerint definiált: becsület és az emberi méltóság személyhez fűződő jogomat megsértette. Kérem a Ptk. 84. § (1) bekezdés b.) pontja alapján az alperest a jogsértés abbahagyására és a további jogsértéstől eltiltására kötelezni. Perköltség igényem nincs.

I n d o k o l á s :

Az alperes a MIÉP XVI. kerületi szervezete „Ébresztő” című lapjának 2001. 3. számában „Keresztyén magyar állam” címmel írást közölt a lap első oldalán. A cikk fénymásolatát jelen keresetlevelemhez A.) alatt csatolom.

A cikk szövegét nem kell elemezni, minthogy annak alanyai „a galíciai jöttmentek hada”, akikről ellenséges, lázító, uszító hangnemben ír. A cikk – ez kétségbe nem vonható – a zsidókról szól, azokat nevezi az idézett néven. Szó sincs arról, hogy a cikk alanyai – a zsidók – fogalma a „galíciai jöttmentek hada” elnevezéssel „kódolt” lenne. Az, hogy ezen a kifejezésen Európában csakis és kizárólag a zsidókat értik, nem lehet vitás. A „Galíciából” kifejezés arra utal, hogy egyes zsidó családok a 18.-19. században valóban Galíciából telepedtek Magyarország – elnéptelenedett vidékeire. A „jöttment” kifejezés súlyosan pejoratív, rosszálló, sértő jelző. A magyar értelmező szótár (Akadémiai kiadó 1960. évi III. kötet) a „jöttment” kifejezés két értelmét írja le. Mind a két értelem rosszálló. Az egyik: „Olyan személy, aki hol itt, hol ott bukkan fel, de sehol sincs állandó helye”, a második „Olyan személy, aki más vidékről telepedett le, de a helybeli közösség még nem fogadta be. A jöttment családokkal sokáig szóba sem állnak a helybeliek. (i.m. 683. oldala) A cikk a „zsidó” kifejezés szinonimájaként használja tehát a „galíciai jöttmentek hada” elnevezést. A szinonimák használata nem jelent „kódolást”, mint ahogy nem „kódoltan” nevezik a burgonyát krumplinak, a kutyát pedig ebnek, vagy például a kurvát „örömlánynak” és a kuplerájt „nyilvános háznak”, holott sok más leány is szerez örömet embereknek és más ház is lehet nyilvános, mégis a két kifejezés egyértelműen a szexuális „szolgáltatások” kifejezés megnevezésére van a nyelvben lefoglalva. Azon más fogalom nem értelmezhető. Alperes cikkében tehát a zsidókról ír súlyosan pejoratív értelemben. Az alperes által írt cikk legsúlyosabb – egyenesen uszító – felszólítása: „Hát halld meg magyar az ezredik keresztyén magyar állami év ezer év ősi jussán és jogfolytonosságán alapuló, egyetlen életre vezető üzenetét: REKESZD KI ŐKET! MERT HA TE NEM TESZED ŐK TESZIK MEG VELED!”

Tulajdonképpen irreleváns – a cikkben idézett – uszítás szándéka és célja, minthogy a Ptk. 76. § két fordulata objektív kötelelem és a Ptk. 84. § (1) bekezdés a.) és b.) pontja – szándék és cél vizsgálata nélkül – objektív szankció. Az állandó bírói gyakorlatban ez közismert.

Azt azonban, hogy az általános alany révén való megfogalmazás engem – mint egyént – közvetlenül érint, az alábbiakkal bizonyítom.

I.

Ahhoz, hogy az alperes felszólítása a zsidók kirekesztésére, miért sérti az én személyhez fűződő jogomat, röviden le kell írnom személyes életem folyamatát, tehát azt, hogy több, mint 81 év alatt hogyan voltam kénytelen megélni a folytonos kirekesztést.

Jómódú budapesti polgári családba születtem 1921. szeptember 27-én. Apámtól és anyámtól soha – egyetlen szóval – sem hallottam, hogy zsidók (izraeliták) lennénk és én is – mások véleménye szerint – zsidó vagyok. A vallás (keresztény, zsidó, mohamedán, stb.) a családban szóba sem került. Semmiféle vallási ünnepet nem tartott a család, sem zsidó, sem keresztény ünnepeket, még a karácsonyt sem. Semmiféle istenről soha nem esett szó.

1927-ben írtak be szüleim a Deák téri evangélikus elemi iskolába. Ott hallottam először, hogy én „izraelita” vagyok és máshova kell járnom hittanra, mint a többi osztálytársamnak. Ketten voltunk az osztályban izraeliták, akiket külön egy fiatal rabbi tanított hittanra egy kis iskolai helyiségben.

Harmadik elemista voltam, amikor a Hermina útra költöztünk és én a Hermina úti elemibe jártam a 3. és 4. osztályt. Ott egyedül én voltam „izraelita”, ezért külön, az Ajtósi Dürer sorba (egy másik iskolába) kellett hittanra járnom. Az elemi iskolás gyermekek szerettek. Én voltam az osztály legjobb tanulója, amit Árvay tanító sokszor mondott az osztály előtt is. Az iskolatársaim azért szerettek, mert sok tízórait hoztam és szétosztottam közöttük, a rossz tanulókat a lakásunkon tanítottam. Nagyon sok osztálytársam járt a lakásra és sokat játszottunk. Egyszer a padtársam a nyakában lévő nyakláncon lógó keresztre feszített Jézusra mutatva azt követelte, hogy csókoljam meg a lábát. Én ezt megtagadtam, mire elkezdett kiabálni: „az Ádám nem hajlandó megcsókolni a Jézus Krisztus lábát.” Ezt követően 15-20 osztálytársam nekem esett, ütöttek, rúgtak, letepertek, összetépték a ruhámat, véres sebeket ejtettek az arcomon, a lábamon, kiütötték egy fogamat, több sebből véreztem. Mikor a szünet után a tanító bejött és meglátott, azonnal hazaküldött két gyermek kíséretében. Anyám megfürdetett, orvost hívott, másik ruhát adott rám, de nem kérdezte, hogy mi történt velem (azt nyilván az egyik, kíséretemben lévő gyerek mondta el anyámnak).

Ezt követően – mintha mi sem történt volna – tovább jártam az osztálytársaimmal az iskolába, sok tízórait osztottam szét, tanítottam a rosszabb tanulókat és sok gyerek jött el a kertés házunkba játszani (azok közül is többen, akik vertek, rúgtak).

Az elemi iskola négy osztálya után anyám beíratott a Bujovszki utcai Kemény Zsigmond reálgimnáziumba (a Hősök tere melletti utcában volt). A középiskolába a 25-ös villamossal jártunk (10-15 diákkal együtt). A villamoson utazott a katolikus vallásoktató, papi reverendát viselő, tisztelendő. Minden diáktársam „dicsértessék a Jézus Krisztus”-sal köszönt a tisztelendőnek én is, mivel azt tapasztaltam, hogy így kell a tisztelendőt köszönteni. Minden diáknak visszaköszönt: „mindörökké ámen”... nekem nem, köszönésemet nem viszonzta. Egy alkalommal – amikor a villamostól gyalog mentünk az iskolába – az iskolatársaim körém gyűltek és azt mondták: én ne köszönjek így, mert nekem ez tilos. Ezt követően úgy köszöntem: „jó reggelt tisztelendő úr.” Ezt a köszönésemet sem fogadta, nem vett rólam tudomást, úgy gondolkodtam – mint 12 éves gyermek – hogy a tisztelendő talán annyira el van foglalva magasztos gondolataival (isten, szentlélek, isten fia problémáival), hogy zavarja a köszönésem. Ezért a legközelebbi villamoson utazás alkalmával megálltam a villamos vezetője mellett a peronon és nem mentem be az utastérbe, ahol a tisztelendő ült. Én az első, a

tisztelendő a hátsó lépcsőn szálltunk le, nem is talákoztunk útközben. Úgy gondoltam, ez a helyes megoldás. A 9 órás szünetben bejött az iskola portása az osztályterembe és kihirdette: „Ádám menjen az igazgató úr irodájába.” Én azonnal bementem vitéz dr. Péch Aladár főigazgató, tanfelügyelő, az iskola igazgatójának irodájába, ahol ott ült az igazgató mellett a tisztelendő is. Az igazgató: ma reggel nem köszöntél a tisztelendő úrnak”. Én megpróbáltam megmagyarázni a szituációt, de közben a tisztelendő felállt, mind a két fülem fölött erősen felhúzta a hajamat és két nagyon nagy pofont adott (napokig csengett a fülem és anyám fülorvoshoz vitt). A tisztelendő közben ezt kiáltotta: „pimasz, rohadt zsidó”, majd eltávozott. Az igazgató ezt mondta: „takarodj a helyedre pimasz kölyök”. Ezt követően úgy jártam iskolába, hogy nem szálltam fel arra a 25-ös villamosra, amelyen a tisztelendő utazott, lehetőleg egy korábbi villamossal utaztam.

Már érettségire készültem, amikor a Darányi kormány 1938. április 8-án benyújtotta a képviselőház közjogi és igazságügyi bizottságának az első zsidótörvényt, a XV. törvénycikket. Ez már mutatta a lakosság közhangulatát. 1938. áprilisában a Hősök terén szentmisét tartott Pachelly bíboros (néhány hónappal később XII. Pius pápa néven a Vatikán trónjára lépett) és Serédy Justinián bíboros hercegprímás, több ezer hívő részvételével. A rendre ezüstsisakos rendőrök vigyáztak. Én a reál gimnáziumból hazafelé mentem a Hősök tere mellett a Szépművészeti Múzeum melletti járdán. Ott elmenve hallottam a bíboros szentbeszédét, amelyet hangszórókon magyarra fordítottak. Mikor oda értem, hallottam, hogy a bíboros szerint Hitler helyesen jár el, amikor minden eszközzel üldözi a zsidókat, hiszen a zsidók bűne megbocsáthatatlan, minthogy keresztre feszítették Jézus Krisztust. Amint ott elhaladtam egy fiatal fiú felkiáltott: „ott is megy egy zsidó.” Ezt követően kb. 15 fiatal nekem ugrott, össze-vissza vertek, letepertek és rugdostak, súlyos sérüléseket szenvedtem. Az ezüstsisakos rendőrök – látva az eseményeket – nem avatkoztak be, hagyták, hogy súlyosan véresre verjenek. Ekkor otthon ismét orvost hívtam anyám és kezeltek, mert nyolc napon túl gyógyuló sebeket szenvedtem.

A múlt század 30-as éveiben sportoltam, különösen jól teniszeztam. Mint I. osztályú teniszezőt, rábeszéltek, hogy végezzek teniszbírói tanfolyamot. A 15 órás tanfolyamot elvégeztem és teniszbírói vizsgát tettem. Amikor a bírói testület elnöke kiosztotta a teniszbírói igazolványokat, én nem kaptam, az elnök közölte, hogy zsidó nem lehet Magyarországon teniszbíró. Ez 1940-ben történt, amikor már kihírdették a zsidók közéleti és gazdasági térfoglalásának korlátozásáról szóló 1939. évi IV. törvénycikket.

Egyetemre a numeris clausas 6 %-os zsidótörvény folytán nem vettek fel és ezért szakképzetlen segéd munkásként dolgoztam 52 fillér órabérért a Frich és Doktor faárúgyárban a Bulcsu utcában 1940. márciusáig. Ezt követően lettem az autóvezetői vizsgát és ettől kezdve nagyapámnak – aki gyártulajdonos volt – egyik teherautóját vezettem 1942. október 4-ig. 1942. október 5-re behívtak „sárga karszalagos” munkaszolgálatosnak a IX. kmsz.-be Galántára, ahonnan néhány nap múlva tehervagonokban kiszállították a századot az Ungvár melletti Turja-Remetére. Mint munkaszolgálatos, mostoha körülmények között – a saját magunk által a hegyoldalba vájt „barak” elnevezésű odúban – laktunk (egy ilyen „szálláson” 18-an). Minthogy saját ruhánkat kellett hordanunk, az egyik munkaszolgálatosnak – aki nagyon szegény családból származó fiú volt – szétszakadt a bakancsa és rongyokat kötött a lábára, ebben járt napokig a –20°-os télen. Egy nap már nem bírta tovább, megszökött a táborból, hogy valahonnan bakancsot szerezzen. Budapest környékén valahol elfogták a tábori csendőrök és a Margit körúti Katonai Bíróság elé állították, mint szökevényt. Golyó általi halálra ítélték, amit a század előtt hajtott végre a keretlegénység. A munkaszolgálatos utolsó kívánsága – főbelövése előtt – az volt, hogy kapjon egy csajka mákostésztát (azon a napon

éppen mákos tészta volt az ebéd). Az agyonlőtt halott előtt a munkaszolgálatosoknak el kellett vonulni és mindenkinek kötelező volt vérző fejét megnézni, aki nem nézett oda, arra Szántó szakaszvezető nádpálcával többször ráütött.

Turja-Remetéről augusztus végén téli elhelyezésre Esztergom-táborba szállítottak bennünket. Itt Szántó szakaszvezető engem arra kért, hogy tanítsam, mert maga is látja, hogy milyen műveletlen. Elvállaltam és minden nap – munka (árokásás) után – egy-egy órát tanítottam (nyelvtanra, irodalomra, történelemre, számtanra, földrajzra). Minden tanítás úgy kezdődött, hogy felmondta azt amit előző nap tanítottam neki, utána új anyagot adtam elő. A tanítás a szobájában történt egy barak elkülönített részében. Minden alkalommal újra és újra elmondta, hogy ő egyetlen emberben bízik nagybányai vitéz Horty Miklós őfőméltóságában. Amikor 1944. október 15-én elhangzott a „Horty proklamáció”, de Szálasi pár óra múlva átvette a hatalmat, közölte velem, hogy szökünk. Kivitt a táborból és egy hamis menlevelet – amit magam állítottam ki saját részemre, minthogy akkor „század írnok” voltam – magamhoz véve Budapestre utaztam. Szüleim akkor már gettóban, egy sárga csillagos házban laktak az Amerikai úton. Tőlük tudtam meg, hogy Ádám István öcsémet – aki akkor 18 éves volt, de már 15 éves kora óta a Pázmány Péter Tudományegyetem Természettudományi Kara Matematikai Tanszékén tanított, mint Fejér Lipót matematika professzor tanársegédje – deportálták és Ádám András öcsémet (aki csellóművész volt) szintén elvitték a Visegrádi utcába egy zsinagógába. Én beszktem a zsinagógába, megtaláltam András öcsémet. A zsinagógából nyilasok és csendőrök kísérték az óbudai téglagyárba, ahonnan néhány nap múlva szintén nyilasok és csendőrök gyalog – géppisztolyukat reánk fogva – kikísérték a Józsefvárosi pályaudvarra, ahol tehervagonokba vezényeltek bennünket (90 személy volt egy vagonban). Az ajtókat kívülről reánk zárták és három napig „utaztunk” Kőszegre. Ha valakinek kis,- vagy nagy szükséglete volt, azt felemelték a kis ablakhoz, ahol azt „elvégezhetette”. Naponta egyszer kaptunk enni egy híg levest és egy darab száraz kenyeret. A kőszegi sörgyárban – a téli időjárás ellenére – sátorszerű, henger alakú, papírmassé sátrakban „laktunk”. Egy „sátorban” kb. húszan. Árokásás volt a „munkánk”, amit 14 órában végeztünk SA katonák (barna inges pártszolgálatosak voltak) és nyilasok „felügyelete” mellett. A katonák és nyilas pártszolgálatosak rendszeresen ütlegelték azokat, akik nem dolgoztak „szorgalmasan” így öcsémet is rendszeresen ütötték.

A táborban sok volt a halott kihülés, éhhalál, gyógyíthatatlan sebek, lelki egyensúly teljes elvesztése következtében. 1945 február végén felállítottak a kőszegi deportáló lágerben két „gázkamrát” (sátrak voltak, amelynek nyílásait betömték és beragasztották). A haldoklókat a gázkamrában „elgázosították” és a halottszállító deportáltak a „halottgödörbe” dobták, amely állandóan tele volt halottakkal.

Mikor már a front nagyon közel volt Kőszeghez (hallani lehetett a frontvonalon a lövöldözést) akkor menetsorokba állítottak minket és gyalog elindultunk Mauthausenbe. Én állandóan András öcsémet támogattam, akinek akkor már mind a tíz lábujja lefagyott és levált a lábáról. Minthogy nem tudott tovább menni, egy lovasszekérre lökték. Másnap tudtam meg, hogy agyonlőtték.

Ekkor érkeztünk Graz-ba, ahol a Lager Libenauban tartottak bennünket fogva. Minthogy öcsém halála miatt már nem volt értelme, hogy tovább maradjon a lágerben, a kerítés alatt átbújva megszöktem. Találkoztam egy magyar bakából álló századdal, ahol a bakák titokban – hogy a tiszték meg ne tudják – tetves bakaruhát adtak nekem és így a századdal meneteltem. Közben flecktifuszt kaptam, ami 41.5°-os lázzal járt. Egy kórházvonzatra kerültem, amely Bad-Ischl-be szállított egy kórházba. Itt tudtam meg, hogy Hitler meghalt és vége a háborúnak (1945. május 2-án).

Bad-Ischl-be amerikai katonák vonultak be, én jobban lettem és felkerestem az USA ott tartózkodó parancsnokát, aki jól tudott németül. Felajánlotta, hogy átvesz az USA hadserege őrnagyi rangban. Én nem vállaltam, hanem – mikor elmúlt a lázam – úgy döntöttem, hogy haza megyek Budapestre. Bad-Ischl-ben egy parkban padon ültem, amikor közelemben megállt egy német katonai jeepp, amelyben a katona benne hagyta az indító kulcsot és bement egy nőhöz. Én – aki jól tudtam akkor már autót vezetni – beültem az autóba és hazavezettem Sopronba (többször ingyen tankoltam katonai kutaknál). Sopronban kiújult a flecktifuszom és még egy hónapig feküdtem kórházban, majd Budapestre utaztam, találkoztam szüleimmel és megtudtam, hogy Ádám István öcsémet egy német deportáló lágerben agyonverték és meghalt.

A „kirekesztésem” a magyar társadalomból ezzel véget ért, de újra „kirekesztésemre” szólítanak fel, így pl. az alperes az „A” alatt mellékelt cikkében. Azt nem írja meg, hogy a kirekesztésnek melyik fajtájára hív fel, de hogy a „kirekesztése” a galíciai jött-menteknek hogyan történik, azt fenti történetemben leírtam. Arra Magyarországon kialakult és ténylegesen megvalósult „menetrend”-et adott a történelem. Vagyis – másként fogalmazva: a „kirekesztés” Magyarországon a II. világháború előtt elindul – uszító írások és beszédek hatására – felvételi korlátozásokkal, azután a kirekesztettek megjelölésével, majd fizikai bántalmazásával, gettóval, végül százezrek meggyilkolásáig ment el. Ez a KIREKESZTÉS történelmileg bizonyított „menetrendje”! Erre szólít fel az alperes, akár akarja, akár nem, minthogy a Ptk. 76. § nem eredménykötelem. Az az „érv”, hogy ez a harmadik évezredben Európában már nem fordulhat elő, logikátlan állítás. Ezt mondták ugyanis a 20. század 40-es éveinek elején a legműveltebbek is, így pl. apámnak nagyon jó barátai, Karinthy Frigyes, Füst Milán és Kosztolányi Dezső. Mégis a legembertelenebb tragédiáig elfajult az ilyen „kirekesztésre” irányuló uszítás.

Ezt a folyamatot indítja el hazánkban ismét az alperes mellékelt cikke is, legalábbis azoktól félünk mi, akik ezeket már átéltük. Ez a szörnyű aggodalom egyéni és reális személyhez fűződő jogsértés.

II.

Az alperes cikke tipikusan egy folyamat része, amely – ha egyszer beindul – megállíthatatlan. A Galíciai jött-mentek elleni uszítás a történelemben évezredes, Magyarországon évszázados. Ismeretes pl. a tiszaezlári per, ahol – a vád szerint – Solymosi Eszter vérét itták ki a Galíciából jött-ment zsidók és egyes antiszemiták szerint csak azért nem ítélték el Solymosi Eszter cselédlány gyilkosait az úgynevezett „vérvád” miatt, mert gróf dr. Eötvös Károly ügyvéd – Deák Ferenc barátja – védte a vádlottakat, akiket 1883. augusztus 3-án felmentettek. A tiszaezlári „vérvád” – mint tipikus zsidó mentalitás – azóta is több antiszemita érvelésében – mint „tény” – leírásra került.

Az antiszemitizmus a 18.-19. században egész Európát elárasztotta ilyen „kirekesztést” követelő uszítások révén. Az egyik legismertebb a franciáknál a Dreyfus-ügy. Alfred Dreyfus francia vezérkari tiszt volt zsidó létére. 1894-ben per indult ellene kémkedés és hazaárulás vádjá miatt. A koronatanú a magyar származású Walsin-Esterházy volt. Dreyfus védelmében az egész francia, igazságszerető lakosság fellépett, amelynek irányítója Emil Zola világhírű író volt. A vádakat 1906-ban sikerült megdönteni és Dreyfus ártatlanságát bebizonyítani. Ezzel az ügygel a francia antiszemitizmus véget ért, de Európa többi országában tovább folyt, így különösen Olaszországban, Németországban és Magyarországon.

Magyarországon az első zsidótörvény 1920-ban lépett hatályba ilyen kirekesztő, uszító beszédek hatására. Példának csak két beszédrészletet idézek 1918-ból és 1919-ből.

Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök mondta 1918-ban a Főrendi Házban:

„A zsidóság erkölcstelensége, lelkiismeretlensége, az az elvetemültség, melynek nincs törvénye, az az elfajult szellem, melynek csak torz fogalmai vannak a jóról, szépről és az erényről, s melyek valóban csak a keresztény gondolat szatírságául szerepelhetnek, az az erkölcstelen kegyetlenség, mely a keresztény népet ellenségnek tekinti, s következőleg a konkurenciában minden eszközt jónak lát, minden módot becsületesnek tart, mely a kereszténység megfojtására alkalmas – mondom ez is erkölcsi alávalóság volt a kezdetek oka a kereszténység kárhozható, megbélyegző ítéletének a zsidósággal szemben.”

A keresztény szocializmus meg akarja akadályozni Magyarország elzsidósodását. A ker. középosztály gazdasági ellehetetlenülése a zsidóság növekvő aránya a magyar értelmiségen belül egyértelműen ezt a folyamatot jelzi.

Nem az a fő baj, hogy a dzsentri: a magyar apátia, a magyar nemtörődömség, hanyagság indolencia, a magyar munkátlanság, a magyar úrhatnamság miatt elpusztul, hanem az, hogy helyét a zsidóság és nem az elsősorban a magyar parasztságból felszívódott, magyar középosztály foglalja el. Ez a nemzetvédelem nem jelent antiszemitizmust, hanem egyszerű önvédelmet, melyet nem lehet megtagadni egyetlen nemzettől sem. Ha adva egy zsidóország és ott beszűröknödnének más nem zsidó nép és szorítaná le a zsidóságot, vajon ez a zsidóság nem tenné-e ugyanezt?

Én nem vagyok antiszemita, amint nem vagyok antigermán, nem vagyok antigall, nem vagyok antiangol. De én nem akarom az én magyar népemet feláldozni más hatalmas fajtának és annak erőszakban vagy pedig intelligenciában túltengő erejének. (Élénk helyeslés) 1918. Főrendi ház.

Gróf Teleki Pál mondta 1919-ben a Szegedi Keresztény Nemzeti Egyesülés Pártjában:

„A nemzeti és keresztény gondolat háttérbe szorulása az ország összeomlása annak a destrukciónak volt köszönhető, amelyet elsősorban a hazai zsidóság képviselt az első világháború előtt. Ez a destrukció pusztította ki a nemzeti érzést és szívtá ki a magyar társadalomból a keresztény erkölcsöt.”

(Beszéd Szegeden a keresetmény Nemzeti Egyesülés Pártjában 1919.)

„A dualizmus kori liberális politika olyan nagymértékű zsidó bevándorlást tett lehetővé, amely Magyarországon létrehozta a zsidó nemzetiséget. A magyar antiszemita mozgalom mindig büszke volt arra, hogy előbb hozott zsidók kirekesztéséről törvényeket, mint a fasiszta Olaszország, vagy a náci hitlerista Németország.” (Magyarország a hitlerizmust tizenhárom évvel megelőzte, ezért életveszélyes nálunk olyan „kirekesztést” követelő uszító írás, mint az alperes keresetemhez csatolt cikke és amelyet már nyolcvan éve egy zsidótörvény „indokolásaként” használtak.

A zsidók kirekesztésére uszítás a 20. század huszas-harmincas éveiben folytatódott. Ezeknek egyik „élharcosa ismét gróf Teleki Pál volt. A jelen per alpereséhez hasonló – uszító hangú, kirekesztő – felszólalásainak néhány idézete:

1928. felszólalása a numerus clausus-törvény Klebelsberg által szorgalmazott módosításához a kereszténység és a zsidóság közötti faji harc folyik és nem tudom támogatni Magyarország elzsidósodását.

1930. országgyűlés, felsőházában: „A javaslatot (zsidótörvény) nem úgy tekintem, mint az Imrédy-Kormány politikai örökségét, amelyet nekem kell sajnálatosan végrehajtani...

meggyőződésből a törvényjavaslat fő vonásaiban egyetértek, bár ha én szövegeztem volna a törvényt, akkor az sokkal szigorúbb lett volna.”

„A probléma lényegét az adja, hogy Magyarországon a zsidóság arányszáma hatszor nagyobb mint Nyugat-Európában, de a magyar politikai élet nyugati módszerrel, a demokrácia és a tolerancia módszerével kezelte.”

(1935. ápr. 27. országgyűlés Felsőház naplója) „A zsidóság – szemben a románokkal, szlovákokkal, ruszinokkal, németekkel - nem egyszerűen nemzetiség, hanem szeparált faj. A faji jelleget abban látom: a lelki tulajdonságok kiülnek az arcra, testi formák lelki habitust tükröznek, embercsoportok biológiailag élesen különböznek és gyakran felismerhetők. Erős beltenyésztés mellett embercsoportokban különös jellegek, faji és fajtajellegek erősen inveterálódhatnak, dominánsokká, olyan erősekké válhatnak, hogy másokkal való összeházasodás esetén és a gyengébb féllel szemben mint uralkodó tulajdonságok érvényesülnek. A zsidóság nagy része idegen test a nemzet életében és ez az idegen test oly mértékben alakítja át a magyarság testét, jellegét és gondolkodás módját, hogy ez a legnagyobb veszélyt rejti magában. (Úgy van! úgy van! Élénk taps.) Tekintsenek el a törvény szigorát enyhítő javaslataikról és módosító indítványaiktól és az eredeti szövegváltozat mellett tegyék le voksukat.

1939. május 11-én Teleki Pál a második zsidótörvény elfogadása után a pesti Vigadóban párthívei előtt: „A zsidótörvényt meghoztuk, és ezzel a dolog törvényes részét lezártuk. Ne gondoljon tehát senki harmadik törvényre.”

Alig telt el egy év, s kiderült, hogy új zsidótörvény mégiscsak lesz. 1940. június 12-én Teleki már nem fogalmazott ilyen egyértelműen: „A kormány minden körülmények között végrehajtja a második zsidótörvényt, de ha annak bonyolultsága miatt mégsem tudná, akkor nem fog visszariadni attól sem, hogy a törvény átalakításával vagy esetleg új törvény hozásával tegye közérthetővé a törvény akaratát.”

(A felsőház végül is nem fogadta meg Teleki tanácsát, fenntartotta módosító javaslatait, melyeknek egy része a végleges törvénytörvénybe is bekerült.)

Gömbös Gyula volt miniszterelnök felszólalásai időrendben:

1920. Nemzetgyűlés naplója:

„A központi hatalmak azért fogják elveszíteni a háborút, mert míg az antantországokban a zsidók és keresztények aránya 1:227, addig a központi hatalmakkal 1:56”

„A zsidóság arányszámát állampolgári jogaik épségben tartása mellett minden foglalkozási ágban 5 %-ban kell meghatározni.”

„Bármennyire antiszemita minden magyar ember a szíve csücskében -nincs más csak antiszemita- mégis a legtoleránsabb a magyar ebben a tekintetben.”

1927. jan. 25. országgyűlési napló

„Egy országban csak negyed % lehet a zsidók aránya, s ha ennél több van, akkor a honfoglaló faj fokozatosan a zsidók uralma alá kerül, bizonyos idő múlva az ilyen országban úr csak a zsidó lesz.”

Ezek a beszédek is azonos értelműek, mint az alperes cikke. Tudjuk, hogy ezek az uszítások hova vezettek.

Darányi Kálmán volt miniszterelnök néhány felszólalása:

(Akciói: Gömbös fiókák eltávolítása a pártjából, Szálasi párt betiltása, Szálasi és Böszörményi Zoltán bebörtönzése, a kormányzó és felsőház jogkörének kiterjesztése.

1938. márc. 6. győri beszéd.) ebből idézet:

„A kormányprogram legfőbb célja a fajvédelem gondolatának kidolgozása ugyanakkor a magyar alkotmányos rend fenntartása, a szélső jobboldali mozgalmak és pártok elleni hatékony, rendőri eszközök igénybevétele.

Én azt hiszem, egészen felesleges volna elméleti vitát folytatni afelett, hogy helyes vagy nem helyes-e a zsidókérdésről beszélni. Zsidókérdés van. S ez egyike elintézetlen problémáinknak. Ha pedig elintézetlen, annak csak tervszerű és törvényes rendezését tartom lehetségesnek. A zsidóság aránytalanul nagy számban helyezkedett el azokban a foglalkozási ágakban, amelyekben a kereseti lehetőség könnyebb és kedvezőbb stb.

.... Ebből az következik, hogy az igazságos helyzet elérése érdekében szükséges a hazai zsidóság befolyását „illő mértékre” csökkenteni.”

Megjegyzés: 1938. XV. törvénycikk –első zsidótörvényt Darányi Kálmán miniszter elnök és Mikecz Ödön igazságügy min. nyújtotta be. 1938. május 24. A javaslatot elfogadták. (Báró Prócsay György, Meskó Zoltán, Bíró Zoltán, stb.)

Ezt követően hatályba lépett a „második zsidótörvény”. Jelen keresetlevelemhez B.) alatt csatolom „a társadalmi és a gazdasági élet egyensúlyának hatályosabb biztosításáról” szóló 1938. évi XV. törvénycikket miniszteri indokolásával együtt. Ez volt a „nimerus clausus 20 %” zsidótörvény.

Felhívom a t. bíróság figyelmét arra, hogy a most csatolt tc. miniszteri indokolása – amely sokszorosa a tc. szövegének –, kísértetiesen hasonlít „szellemiségében”, a zsidóság elleni gyűlölködésre uszítás terén az alperes cikkében olvashatóhoz. Ez az uszító hangnem vezetett végül is a holokauszt során hatszázezer magyar állampolgár meggyilkolásához és így a keresetet benyújtó felperes személyes tragédia-sorozatához. Ezért sérti az alperes cikke személy szerint az én személyiségi jogaimat is.

A zsidók iránti gyűlölködés a II. Világháború kitörése előtti hónapokban és a háború alatt (1939. szeptemberében már világháború volt Európában).

Imrédy Béla miniszterelnök zsidótörvényt előkészítő beszéde:

1939. május „Védelemre szorulunk azonban annyi más nemzethez hasonlóan azzal a népelemmel szemben, amely a magyar nemzetől erős fajiságánál, évezredes elzárkózásánál és zártkörűségével fogva állandó öntudatlan elkülönülésben maradt – a zsidósággal szemben.

Elismerem a jóhiszeműséget, elismerem a sok esetben meglévő jóakaratot a magyarrá levésben, de az eredmény – tisztelet a kivételnek - nem kielégítő.

Jelen keresetlevelemhez C.) alatt csatolom „a zsidók közéleti és gazdasági térfoglalásának korlátozásáról” szóló 1939. évi IV. törvénycikket miniszteri indokolásával együtt. Ez volt a numerus claus 6 %-os zsidótörvény.

Horty Miklós kormányzó levele 1940. október 14-én gróf Teleki Pálhoz: Ami engem illet, én egész életemben antiszemita voltam, zsidókkal sohasem érintkeztem tűrhetetlennek tartottam, hogy itt Magyarországon minden, minden gyár, bank, vagyon, üzlet, színház, újság, kereskedelem, stb. zsidó kézben legyen, és hogy a magyar tükörképe – kivált külföldön – a zsidó. Azonban minthogy a kormányzat egyik legfontosabb feladatának az életstandard emelését tartom, tehát gazdagodnunk kell, lehetetlen a zsidókat, kiknek minden a kezükben volt egy két év leforgása alatt, kikapcsolni és hozzá nem értő leginkább értéktelen nagyszájú elemekkel helyettesíteni, mert tönkremegyünk. Ehhez leginkább egy emberöltő kell. Én hirdetem talán először hangosan az antiszemitizmust, azonban nem nézhetek nyugodtan embertelenségeket, szadista oktan megaláztatásokat, mikor még szükség van rájuk, azonkívül messze veszélyesebbnek és értéktelenebbnek tartom hazámra nézve példának okáért a nyilasokat mint a zsidót.”

Ez a kirekesztésre felhívás és annak különböző kirekesztő tevékenységben való megnyilvánulása vezetett a további magyarországi zsidótörvényekhez, így „a házassági jog módosításáról és védelméről” szóló 1941. évi XV. törvénycikkhez, amelynek 9.-17. §§-t jelen keresetlevelemhez D.) alatt csatolom miniszteri indokolásával együtt. (Az első nyolc szakasz, három fejezetben a házasság előtti orvosi vizsgálatról szól és jelen jogvitában irreleváns.) A tc. IV. fejezete a következő címet viseli: „Nem zsidó és zsidó házasságkötésének tilalma”. Ez a tc. már minden józan ész megszűnését jelzi a zsidógyűlölet terén, de egyenes folytatása a „kirekesztő” beszédeknek, írásoknak és tetteknek. Ezt a törvénycikket tetézi az „izrealita vallásfelekezeti jogállásának szabályozásáról „szóló” 1942. évi VIII. törvénycikk, amelyet jelen keresetlevelemhez E.) alatt csatolok.

Mindezt még felülmúlni is lehetett a numerus nullusról szóló 2250/1944. (VII. 15.) ME rendelettel, amelynek 1. § (1) bekezdése úgy szövelt: „zsidó orvos csak zsidó személyt gyógyíthat”. A rendelet 3. § (1) bekezdése: „Orvosi kamarába zsidót felvenni nem szabad” (az Orvosi Kamaráról szóló 1935. évi I. tc. szerint orvosi tevékenységet csak orvoskamari tag végezhet). Az ME rendelet 5. §-a kimondta: a.) az a zsidó orvos, aki az 1. § vagy a 2. §-ban foglalt rendelkezéseket megszegi vagy kijátssza, b.) az a nem zsidó személy aki magát zsidó orvossal gyógykezelési hat hónapi elzárással büntetendő.

A Magyar Orvosi Kamara 1942-es évkönyve név szerint felsorolta minden Magyarországon dolgozó orvos nevét és lakcímét. A zsidó orvosok neve elé ötágú csillagot nyomtattak. Ezek alapján találták meg 1944. március 19-e után a csendőrök és az SS a zsidó orvosokat és 4000 orvost deportáltak. Én a Kőszegen lévő sörgyári deportáló lágerben 400 orvossal együtt szenvedtem. A 400 orvos közül csak 17 tért haza Magyarországra.

Ezeket olyan gyűlölködő cikkek, beszédek készítették elő, mint amilyen a jelen jogvita alperesének írása.

Mindezek alapján érthető, hogy engem – mint magánszemélyt – személyhez fűződő jogomban közvetlenül (!) érint az alperes cikke, annak ellenére, hogy személyemet a cikk közvetlenül nem említi meg. Ez nem csupán hipotézis! A KIREKESZTÉS folyamatát egyszer már végig éltem Magyarországon és külföldön az egyszerű kirekesztéstől (nem lehettem teniszbíró) a tömeggyilkosságig, az emberiség eddigi legszörnyűbb terrorgyilkosság sorozatáig. Nem akarom még egyszer megélni a „Sorstalanság”-omat!

III.

Kérem a bizonyítás eredményének mérlegelésénél (Pp. X. fejezet 206. § (1) bekezdése) a bizonyítékokat „a maguk összességében” értékelni és a bíróság meggyőződése kialakításánál az alábbiakat figyelembe venni:

A bíró szabad mérlegelés után meggyőződése szerint ítélkezik. A meggyőződés kialakítása nem történhet másként, mint a logika szabályai alapján való értékeléssel. A logika alaptételei: AestA azonosság elve, A nem lehet nonA ellentmondás elve, A és nonA mindent felölel, harmadik eset kizárt és végül mindezt az elégséges alap elve alapján kell logikailag összevetni. A négy alaptételből állítják össze a szillogizmusokat: a fő tételt, az altételeket és mindezekből következtetés útján a konklúziót. Ez az emberi gondolkodás (meggyőződés) rendszere.

Az induktív és deduktív szillogizmusok kialakítása a logika szabályai szerint:

Kiindulásként kialakítjuk az egyesekből az általános konklúziót. Például „a” kutya (eb) ugat, „b” eb is ugat, „c” kutya is ugat... „n” kutya (eb) is ugat. Egyikről sem állíthatom – ha ugat – hogy ezt nem csinálja, vagyis AestA és nem állítható, hogy A (a kutya ugat) – ezek szerint – nem ugat. Mivel nem állíthatom, hogy ha ugat akkor nem ugat, harmadik eset nincs (harmadik kizárásának elve). Mindez elégséges alap a fő tétel felállítására teljes vagy nem teljes induktív következtetés útján: minden kutya (eb) ugat. Ezt követi a deduktív szillogizmus:

- fő tétel: minden kutya (eb) ugat
 - al tétel: Bodri eb (kutya)
- konklúzió: Bodri ugat.

Ugyan ezt a logikai rendszert használja fel alperes is az „A” alatt mellékelt cikkében: valamiféle induktív szillogizmussal megállapította (nem tudjuk, hogyan vezette le, de ez a jelen jogvita szempontjából irreleváns): „a galíciai jött-mentek hada” (a zsidó szinonimája), tehát „a” zsidó, „b” galíciai jött-ment (zsidó), „c” zsidó (galíciából jött-ment) ... „n” galíciából jött-ment (zsidó)... hadat alkot és az az „egyetlen életre való” üzenetük: kirekesztik a keresztyén magyarokat, ha azok nem rekesztik ki a galíciából jött-menteket (a zsidókat). Idáig jut az induktív szillogizmus konklúziójával.

Ebből logikusan más nem következhet, mint a deduktív szillogizmus fő tétele: „Minden zsidó (galíciából jött-ment) – amely csoport hadat alkot –, ki akarja rekeszteni a keresztyén magyarokat.

Altétel: a jelen jogvita felperese – ez nem lehet vitás a közvélekedés alapján – zsidó,

Konklúzió: a felperes is kirekesztendő, mert ha nem teszed meg vele, ő teszi meg veled.

Ezen egyszerű logikai levezetés alapján nyilvánvaló, hogy az alperes „A” alatt mellékelt cikke az én személyhez fűződő jogomat sérti, ugyan úgy, mint minden más – általános konklúzióként megfogalmazott – uszítás (zsidótörvények előkészítése, szövege, miniszteri indokolása, két világháború közötti parlamenti felszólalások, stb.) amelyek végül is a már korábban leírt családi tragédia-sorozatomig terjedt.

Emberileg is képtelen vagyok már arra, hogy mindezeket előlről ismét elviseljem.

Ugyan ez a jelen jogvitára kiterjedő egyszerű elemzéssel:

Az induktív szillogizmus az egyesekből általánosít, vagyis az egyes altételekből megállapítja a fő tételt, a deduktív szillogizmus felállít egy – véleménye szerint már a logika szabályai szerint bizonyított – fő tételt és abból altételek alapján vonja le a konklúziót.

A beszéd – illetve annak leírt szövege is – emberi cselekvés, mint ahogy a cselekvés is egyben emberi információ. Az emberi cselekedetek egyik tényezője – amely cselekvésre felszólít, attól visszatart, a ténykedés módját ajánlja, vagy kötelezővé teszi, illetve tiltja – a beszéd, annak írott formája, a kép, a jelkép, stb. Az emberi cselekedetek rendszerében a beszéd és annak minden variációja (pl. a leírt formája) az emberi ténykedés szerves része. A

beszéd (írás, stb.) és az emberi cselekvés más formái abban különböznek, hogy maga a cselekedet (a történés) időben determinált: a cselekvésnek van pontosan meghatározott időfaktora. A beszéd (írás, stb.) szintén meghatározott időben történik, de lehet visszaemlékezés, a jelent determináló tényező (cselekvésre a történéskor adott konkrét utasítás) vagy a jövőre vonatkozó tervezet, elképzelés, ajánlás, jóslat, kérés, utasítás, parancs. Minthogy az idő irreverzibilis, a múlt és a jelen már egyértelműen meghatározott (megtörtént), a jövő még nyitott, vagylagos: többféle verzió bekövetkezhet. Ezért van – az ember (egyén, csoport, nemzet, emberiség, stb.) életének jövőbeli determinálására – döntő befolyással a reá vonatkozó, cselekvésre való felszólításnak, tervezetnek, szeretetre felhívásnak, vagy ezzel szemben ellenséges uszításnak döntő jelentősége, már a beszéd (írás) elhangzásakor (megjelenésekor). Maga az idő irreverzibilis, tehát ami megtörtént az nem változtatható meg, de a gondolkodás, annak kinyilvánítása (leírása) reverzibilis: szabadon „mehet vissza” a múltba, többféleképpen „értékelheti” a jelent és – ami a legfontosabb – beszéddel, írással, stb. alapvetően befolyásolhatja a jövőt, minthogy az még nem következett be, tehát nagyon sokféleképpen alakulhat. A múlt megváltoztathatatlan, a jövő még bárhogy alakulhat, ez az emberi lét „alfája.” Ezért van – de jure – alapvető perjogi jelentősége is, pl. az ellenséges, – jogellenes tettekre uszító – felszólításoknak. Ezért sérthet személyhez fűződő jogot (Ptk. 76. §) a – deduktív szillogizmussal megfogalmazott – beszéd vagy annak leírt szövege, különösen akkor, ha újságban, több példányban jelenik meg és a lakosság körében terjeszthető. Mindezek alapján a lakosságot – a jövőben végzendő, magatartásukat, jogellenes ténykedésre determinálni szándékozó, uszító, „kirekesztő” – felszólító beszédet, írást, stb. egyszerűen „gyűlöletbeszéd”-nek minősíteni és jogi szankció nélkül hagyni, nem a független, demokratikus jogállamoknak helyes bírósági ítélezése. Vagyis pontosan értékelve: az alperes a „galíciai jött-mentek hada” kifejezéssel illeti a Magyarországon élő zsidókat, így a felperest is. Ezt követően felállítja a deduktív szillogizmus fő tételét: REKESZD KI ŐKET! MERT HA NEM TESZED MEG, ŐK TESZIK MEG VELED!

Tehát a deduktív fő tétel, ezt teszik a zsidók, ha a nem zsidók nem rekesztik ki őket. A fő tétel logikai szabálya, hogy az altétel minden egyesére vonatkozik. Azonban én – mint felperes – nem kívánok senkit kirekeszteni, mégis engem – az alperes állítása szerint – ki kell rekeszteni. Nem tudom hogyan, továbbra sem lehetek teniszbíró esetleg nem vehetek feleségül nem zsidó nőt, talán gettóban kell laknom, vagy sárga csillagot kell hordanom, netán krematóriumban el kell engem gázosítani és elégetni? Erre az alperes eddig nem adott választ.

Tisztelt Pesti Központi Kerületi Bíróság!

Nem kérem az alperest, hogy a kérdésre válaszoljon, arra egyáltalán nem tartok igényt. A jogvitában az alperes véleményét sem kívánom megismerni.

Kérem a t. bíróságot, hogy az objektív polgári jogi kötelem (Ptk. 76. §) alapján állapítsa meg, hogy az alperes személyhez fűződő jogomat megsértette és kérem a Ptk. 84. § (1) bekezdés a.) pontja – objektív szankció – értelmében ennek bírósági megállapítását, továbbá a b.) pont alapján – amely szintén objektív szankció – eltiltását a további jogsértéstől.

Budapest, 2003. január 20.

dr. Ádám György
felperes
ügyvéd